

Ádám János:

P. Máriás (Gologi) Lajos (1908–1997) – Curriculum vitae

P. Máriás Lajos 1908. július 4-én született Kalocsán. Gimnáziumát a Nagyváradai Premontrei Gimnáziumban kezdte meg és a Kalocsai Jezsuita Szent István gimnáziumban fejezte be bejáró növendékként. Ott kapta hivatását P. Alaker hatására. 1925 szeptemberében lépett a Jézus Társaságába. Noviciátusát Érden végezte, de Kalocsán fogadalmazott. 1928-tól 1931-ig Szegeden filozófus, 1931-től 1934-ig magiszter Pécsen, 1934-től 1938-ig teológus Innsbruckban és Szegeden. Glattfelder Gyula szegedi püspök szentelte pappá, Szegeden, 1937. június 24-én. Harmadik probációt Szegeden végzett, s utolsó fogadalmait 1940. február 2-án tette le Budapesten, a Jézus Szíve-templomban. 1940-től 1944-ig földrajz-történelem tanári diplomát szerzett. Négy éves felkészülés után a tanárságra Kalocsán és Pécsen összesen három tanévet és hat hónapot tanított. Iskoláink elvétele után 1948 nyarától 1950 január végéig a Pécsi Egyházmegye szolgálatában Kishajmáson (Baranya megye) volt lelkész.

Édesapja halála után (1950. február 14.), március 18-án indult diszperzióba, ami számára 10 éven át bujdosást, földalatti életet jelentett. 1960. április 13-tól hivatalosan a Pannonhalmi Állami Szociális Otthon gondozottja volt, ideje nagy részét azonban Süllysápon, dr. Szegedi László plébániáján töltötte, ahol szinte élete végéig apostolkodott.

1946-ban a Gologi nevet Máriásra változtatta. Ezzel is kifejezte élete nagy szenvedélyét: a Fatimai Szűzanya tiszteletének terjesztését. Bízunk abban, hogy a Szűzanya hűséges gyermekét és apostolát Szent Fia irgalmába ajánlja.

P. Hevenesi János:

P. Máriás (Gologi) Lajos

Mély lelkiséggel megáldott, nagy apostoli ambícióktól fűtött jezsuita volt. 1908. július 4-én született Kalocsán.

Gimnáziumát a nagyváradai premontreieknél kezdte el és Kalocsán fejezte be. 1925 szeptemberében lett novícius Érden. 1928-tól 1931-ig filozófus Szegeden, 1931-től 1934-ig magiszter Pécsen, majd teológus Innsbruckban és Szegeden. Glattfelder Gyula püspök szentelte pappá 1937. június 24-én. Szegeden végezte harmadik probációját P. Csávossy vezetése alatt; utolsó fogadalmait 1940. február 2-án tette le a budapesti Jézus Szíve templomban. 1939-től 1943-ig a budapesti egyetemen szerzett földrajz-történelem szakos tanári diplomát. Szívesebben lett volna lelkiségi író és szónok, de példás készséggel fogadta a tanári dispozióit. Ő maga mondta, hogy nagyon nehezen tanult, és nem a legjobb osztályzatokkal vizsgázott.

Első tanári évét Kalocsán töltötte. A diákok nagy figyelemmel hallgatták szentbeszédeit, a város népe pedig tömegesen hallgatta engesztelést sürgető szavait. 1944-től 48-ig Pécsen tanított a Piusban. Diákjai becsülték következetes szigoráért és nevelői munkájáért. A város itt is hamar megismerte. Hatásos szentbeszédeiben főleg a Szent Szűzről, a Világ Királynőjéről szólt, akinek szobrát az ő szorgalmazására állították fel a pécsi pálos templom előtt. -- Már ekkoriban felhívta magára az ÁVO figyelmét.

Amikor 1948 nyarán a Pius megszűnt, P. Tüll rektor felajánlotta Virág Ferenc pécsi püspöknek a tanárpáttereket: nevezze ki őket az egyházmegye legelhagyatottabb vagy újonnan létesülő stációira. Ez meg is történt. Máriás atya (aki a Szent Szűz iránti tiszteletből vette fel ezt a nevet) Kishajmásra került, amihez három filia tartozott kb. ezer hívővel. Páratlanul szép hitéletet teremtett. A négy misézőhelyet teljesen felszerelte. 1949 őszén más beosztást kapott, utóda Dési János álnéven Jancsó

lett. Vele 1950 márciusában Magyarhertelenden népmissziót tartott. Értesítették, hogy elfogatására készülnek. Erre az atya -- még a befejezés előtt -- eltűnt, ismeretlen helyre távozott.

Tíz nehéz év várt reá. Egészségét is kikezdő helyeken rejtőzött, nyomorúságos körülmények között. P. Kollár provinciális amnesztiát kért és kapott a bujdosó számára. „Könnyebb lett volna neki a börtönben” -- mondták indokolásul. Egy kikötés volt: vonuljon be a pannonhalmi szerzetesotthonba. Szabad idejének nagy részét imák, imaórák írásának, szerkesztésének szentelte. Jelentős részük magnetofon-kazettákról lehallgatható. Az atya főleg vakok vagy betegek szolgálatára gondolt. Munkáját szinte kicsinyes gonddal végezte, hogy zeneileg is minden szép és hibátlan legyen. -- Néhány kazettája őrzi a külföldről és belföldről Pannonhalmára látogató rendtársak -- többek között P. Arrupe -- hangját is.

Élete vége felé nagy tisztelettel fordult az angyalok világa felé. Amikor a főleg Ausztriában terjedő angyalkultusz túlzásaira a Tanítóhivatal figyelmeztetett, az atya készséggel engedelmeskedett. -- Sokat imádkozott, az imával való apostolkodásnak igen nagy fontosságot tulajdonított.

Az egyik kispap, Szegedi László, akit -- sokadmagával -- rendszerellenes magatartásáért kitettek a Központi Szemináriumból, Pannonhalmán lett takarító. Ekkor került mély lelki kapcsolatba Máriás atyával. Később szívesen látta őt plébániáján, Süllyápon. Csaknem 80 süllyápi hívő a temetésen való megjelenésével is tanúsította, mennyi lelki gazdagságot jelentett számukra az atya ottani lelki hatása és szenvedése.

P. Máriás rákos betegségét imádságosan, türelmesen viselte. Sajátos módon, szinte mindvégig reménykedett felgyógyulásában. Utolsó szavaival a szent angyalokhoz fohászzkodott.

Elhunyt Süllyápon, 1997. február 19-én, temetése Pannonhalmán volt február 25-én.

Szegedi László:

(1991. február 7.)

Recenzió Máriás Lajos imakazettáiról

Azt tudom elmondani, hogy nekem mit jelentettek ezek a kazetták, pontosabban az az imamód, ami ezeken van.

Máriás atya Pécsen tanárom volt 1947-ben. 1959-ben találkoztam vele Pannonhalmán újból, ahol segéd munkásként dolgoztam, mert a központi szemináriumból elküldtek bennünket, mivel nem jártunk békegyűlésre.

Első beszélgetésünk alkalmával megragadott Máriás atya karizmája, amit abban az időben kapott. Tanultam és tudtam korábban is, hogy az isteni természet részesei lettünk a keresetséggel, de mindez elvont igazság volt, ami erkölcsi kötelességgel jár. Szavai nyomán lett életté bennem a Szentháromság életében való részvétel. Élhettem és kell élnem a Szentháromság életét, mint saját életemet a magam és a világ javára. A karizma mindig annak szól, aki kapja. A karizmát mindig az Egyház javára adja a Lélek, és azt akarja, hogy az elterjedjen. Az új karizma kezdetben sokak számára idegen, mások számára semmi újdonság sincsen benne.

Ezekben az imákban elsősorban nem az érzelem, az áhítat, az egyszerű körülményekhez képest a szép kivitel, nem is a gondolat a fontos, hanem az Isten élettevékenységébe való egyre tevékenyebb részvétel begyakorlása. Ezek az imák több alkalommal programpontjai lettek az egyházközség csütörtök esti szentségimádásainak, és kisközösségi találkozásoknak. A hívek szívesen fogadták ezeket és gazdagodtak tőlük.

Az imák kiadását javasolom. Nem a biztos anyagi siker, nem a biztos népszerűség jegyében, hanem azért, hogy fokozatos megismerésük és terjedésük által hozzásegítenek a krisztusi élet teljesebb megismeréséhez, begyakorlásához és kivirágzásához.